

Dano w Warszawie, dnia 18 grudnia 1964 roku.

Donné à Varsovie, le 18 décembre 1964.

Przewodniczący Rady Państwa:
E. Ochab

Président du Conseil d'Etat:
E. Ochab

L. S.

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych:
w z. J. Winiewicz

Ministre des Affaires Etrangères:
w z. J. Winiewicz

50

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 20 marca 1967 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Umowy między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Algierskiej Republiki Demokratycznej i Ludowej o współpracy kulturalnej, podpisanej w Algierze dnia 22 lipca 1964 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 10 Umowy między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Algierskiej Republiki Demokratycznej i Ludowej o współpracy kulturalnej, podpisanej w Algierze dnia 22 lipca 1964 r., nastąpiła w Algierze dnia 18 listopada

1966 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższej Umowy i w dniu tym Umowa weszła w życie.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

51

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 marca 1967 r.

w sprawie umundurowania niektórych pracowników wydziałów finansowych prezydiów rad narodowych.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownicy wydziałów finansowych prezydiów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty i dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw) zatrudnieni w skarbowych urzędach komorniczych na stanowiskach:

- 1) komornika skarbowego,
- 2) starszego poborcy skarbowego,
- 3) poborcy skarbowego

obowiązani są pełnić służbę w umundurowaniu z odznakami.

2. W wypadkach uzasadnionych dobrem służby organ przełożony może zezwolić pracownikowi zobowiązanemu do pełnienia służby w umundurowaniu na pełnienie służby w ubraniu cywilnym.

3. Minister Finansów ustala wzory umundurowania wraz z odznakami.

§ 2. 1. Pracownicy wymienieni w § 1 ust. 1 otrzymują umundurowanie:

- 1) mianowani — od dnia objęcia służby,
- 2) zatrudnieni na podstawie umowy o pracę — od dnia zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony.

2. Pracownicy pokrywają 25% kosztów otrzymanego umundurowania.

3. Na wniosek pracownika spłata należności za umundurowanie może być rozłożona na raty, na okres nie przekraczający 12 miesięcy.

§ 3. 1. Minister Finansów ustala w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac przedmioty umundurowania oraz okresy używalności tych przedmiotów.

2. Okres używalności liczy się od dnia, w którym umundurowanie lub jego części powinny być wydane pracownikowi.

3. Po upływie okresu używalności umundurowanie przechodzi na własność pracownika.

§ 4. 1. W razie utraty lub zniszczenia całości lub części umundurowania przed upływem okresu używalności pracownik otrzymuje nowy odpowiedni przydział umundurowania:

- 1) bezpłatnie — jeżeli utrata lub zniszczenie nastąpiły podczas wykonywania obowiązków służbowych i bez winy pracownika,
- 2) na warunkach określonych w § 2 ust. 2 i 3 oraz za zwrotem równowartości tej części utraconego lub zniszczonego umundurowania, jaka przypada za czas od dnia utraty lub zniszczenia do końca okresu używalności, po odliczeniu kwoty pokrytej przez niego części kosztów umundurowania — jeżeli utrata lub zniszczenie umundurowania nastąpiło z winy pracownika.

2. W każdym wypadku utraty lub zniszczenia umundurowania przyczyny utraty lub zniszczenia umundurowania powinny być stwierdzone przez kierownika wydziału finansowego na podstawie opinii wyznaczonego w tym celu zespołu, z udziałem przedstawiciela rady zakładowej związku zawodowego.

§ 5. 1. W razie rozwiązania stosunku służbowego lub umowy o pracę przed upływem okresu używalności umundurowania, jeżeli rozwiązanie nastąpiło z winy pracownika albo na skutek wypowiedzenia dokonane przez pracownika lub na jego wniosek, pracownik zobowiązany jest uiścić kwotę odpowiadającą wartości umundurowania, obliczoną za czas od dnia zaprzestania pełnienia służby do końca okresu używalności, po odliczeniu kwoty pokrytej przez niego części kosztów umundurowania.

2. W razie rozwiązania stosunku służbowego lub umowy o pracę w innych wypadkach niż określone w ust. 1, a także w razie ustania stosunku służbowego lub umowy o pracę na skutek przejścia pracownika na zaopatrzenie emerytalne — umundurowanie nie podlega zwrotowi.

§ 6. 1. Pracownikom wymienionym w § 1 ust. 1 dozwolone jest noszenie munduru także poza służbą.

2. Po rozwiązaniu stosunku służbowego lub umowy o pracę pracownik nie może nosić odznak służbowych na umundurowaniu.

§ 7. Pracownicy, którzy otrzymali przydziały poszczególnej części umundurowania przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, mogą otrzymać nowe odpowiednie części umundurowania po upływie okresów używalności uprzednio przydzielonych części, z tym jednak że odznaki powinny być dostosowane do wzorów ustalonych przez Ministra Finansów.

§ 8. Dla pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie rozporządzenia, którzy dotychczas nie otrzymywali umundurowania, okres używalności wydanego im po raz pierwszy umundurowania liczy się od dnia wydania umundurowania, nie później jednak niż od dnia 1 kwietnia 1968 r. w stosunku do umundurowania letniego i nie później niż od dnia 1 listopada 1968 r. w stosunku do umundurowania zimowego.

§ 9. 1. Niezależnie od umundurowania określonego przepisami rozporządzenia mogą być przydzielane pracownikom wymienionym w § 1 ust. 1 bezpłatnie do użytku służbowego umundurowanie specjalne oraz teczki lub torby służbowe.

2. Minister Finansów ustala w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac przedmioty umundurowania specjalnego i okresy ich używalności oraz zasady i warunki przydziału umundurowania specjalnego, teczek oraz toreb służbowych.

§ 10. Traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 lipca 1938 r. o umundurowaniu poborców skarbowych (Dz. U. Nr 50, poz. 394).

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów i prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

52

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 marca 1967 r.

w sprawie rodzajów dokumentów, na podstawie których banki będą wykonywały dyspozycje pieniężne jednostek gospodarki uspołecznionej na rzecz jednostek gospodarki nie uspołecznionej, osób fizycznych oraz uspołecznionych sklepów komisowych.

Na podstawie art. 4 ust. 3 oraz art. 10 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 215) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy dyspozycji pieniężnych gotówkowych i bezgotówkowych jednostek gospodarki uspołecznionej wymienionych w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 215) oraz organizacji społecznych i zawodowych na rzecz:

- 1) jednostek gospodarki nie uspołecznionej,
- 2) osób fizycznych,
- 3) uspołecznionych sklepów komisowych za nabywane w tych sklepach przedmioty.

2. Rozporządzenie dotyczy również dyspozycji pieniężnych jednostek państwowych na rzecz innych jednostek gospodarki uspołecznionej za dostawy, roboty lub usługi w wypadkach, gdy na podstawie obowiązujących przepisów udzielanie zamówień na takie dostawy, roboty lub usługi następuje na zasadach przewidzianych dla jednostek gospodarki nie uspołecznionej.

3. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą dyspozycji pieniężnych:

- 1) jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej,
- 2) jednostek podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych,
- 3) Centralnej Rady Związków Zawodowych, związków zawodowych i jednostek im podległych.

§ 2. 1. Dyspozycje pieniężne przekraczające w stosunku do jednorazowej transakcji kwotę 5.000 zł powinny być składane we właściwym banku jednocześnie z oświadczeniem zawierającym:

- 1) oznaczenie zleceniodawcy i zleceniobiorcy,
- 2) określenie tytułu i kwoty należności,
- 3) jeżeli dyspozycja stanowi zapłatę za dostawy, roboty lub usługi — wskazanie przepisów, na podstawie których dokonano zamówienia, oraz stwierdzenie, że zamówienie zostało dokonane zgodnie z tymi przepisami,
- 4) określenie sposobu ustalenia ceny (np. wskazanie obo-

wiążującego cennika lub pozeji cennika bądź nazwy organu, który cenę zatwierdził),

5) stwierdzenie zawiadomienia organów finansowych o zamierzonych wypłatach należności na rzecz jednostek gospodarki nie uspołecznionej i osób fizycznych; dotyczy to jednostek gospodarki uspołecznionej, na których ciąży obowiązek zawiadamiania organów finansowych.

2. Oświadczenie wymienione w ust. 1 powinno być podpisane przez kierownika jednostki, od której pochodzi dyspozycja pieniężna, lub jego zastępcę oraz przez głównego księgowego lub osobę przez niego upoważnioną.

3. Jeżeli okoliczności przytoczone w oświadczeniu nasuwać przypuszczenie dokonania transakcji z naruszeniem obowiązujących przepisów oraz w razie stwierdzenia, że treść oświadczenia nie odpowiada rzeczywistości, bank może zażądać potwierdzenia dyspozycji przez kierownika jednostki nadrzędnej zleceniodawcy i do tego czasu wstrzymać wykonanie dyspozycji.

4. Jeżeli oświadczenie dotyczy dyspozycji pieniężnej ministerstwa, urzędu centralnego lub innej jednostki centralnej albo prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), w wypadkach określonych w ust. 3 wymagane jest odpowiednie potwierdzenie dyspozycji przez ministra, kierownika urzędu centralnego lub jednostki centralnej albo przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 3. Nie jest wymagane oświadczenie wymienione w § 2 ust. 1 przy dyspozycjach pieniężnych dotyczących rozliczeń z tytułu:

- 1) wszelkich należności wynikających ze stosunku pracy, z umów o dzieło lub zlecenia, podlegających podatki od wynagrodzeń, oraz stypendiów, zapomóg i innych podobnych należności,
- 2) należności z tytułu twórczości lub usług o charakterze naukowym, oświatowym, literackim, artystycznym oraz publicystycznym w rozumieniu przepisów o podatku od wynagrodzeń, jak również z tytułu nagród państwowych i konkursowych,